

1 MAYIS

Behice BORAN Genel Başkan

Bir Mayıs, işçi sınıfının sermayeye karşı verdiği mücadeleden ve bu mücadelede ulusal ve uluslararası dayanışma ve birliğinin simgesidir. Günümüzde işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesi anti emperyalist ve anti faşist bir nitelik kazanmıştır. Gelişmiş kapitalist dünyanın tekelci büyük sermayesi sömürü ve zorbalığı uluslararası düzeyde yoğunlaştırmakta, sosyalist dünyaya karşı savaş kıskırtıcılığı sürdürmekte, ulusal kurtuluş hareketlerine, bağımsız ülkelerin iç işlerine müdahale etmektedir. Uluslararası emperyalist sermaye az gelişmiş veya gelişmekte olan geri kapitalist ülkelerin yerli egemen sınıflarıyla işbirliği etmekte, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı baskı ve terör rejimlerini desteklemektedir. Bundan ötürü emeğin sermayeye karşı sınıf mücadelesi kaçınılmaz olarak emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyi içermektedir.

Ülkemizde durum özellikle böyledir. İşçi sınıfıyla emekçi kitleleri faşizmin demir öksesi altında ezecek bir baskı ve zulüm rejimine kazırlık olarak terörizm her geçen gün tirmandırılıyor. Bu koşullarda, emperyalizme ve faşizme karşı ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi işçi sınıfı hareketinin birinci gündem maddesidir. İşçi sınıfımızın ekonomik mücadelesi, güncel çıkarlar ve gereksinimler için mücadele, bu politik mücadeleden ayrılmaz, koparılamaz. Her ikisi de, sosyalizm için mücadeleden ayrı düşünülemez. Mücadeleyi verenlerin hepsi bilimsel sosyalist olmayabilir ve olmaz, ama mücadelenin genel doğrultusu sosyalizm yönünde olmak zorundadır. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde tutarlı yurtsever ve demokrat olmanın başka yolu yoktur.

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bu rotaya oturtan güç, işçi sınıfı ve onun politik hareketidir. İşçi s-

nıfı bağımsızlık ve demokrasi hareketinin itici gücü, öncüsüdür. Kapitalist dünyanın her yerinde ve bizde burjuvazinin tüm kesimleri ve küçük burjuva aydınlar katmanı öncülük niteliğini yitirmişlerdir.

İşçi sınıfı bu tarihsel görevi yerine getirebilmek için ulusal ve uluslararası düzeyde dayanışma ve birliğini pekiştirmek durumundadır. Bundan da öte, anti emperyalist ve anti faşist mücadele tüm demokrat, ilerici, sol güçlerin işçi sınıfı öncülüğü altında dayanışma ve birliğini de gerektirmektedir. İşçi sınıfı yurt içi mücadelesinde güçlü ve başarılı olduğu ölçüde uluslararası işçi sınıfı hareketine, dayanışma ve birliğine de güçlü katkılarda bulunur. Türkiye işçi sınıfı güçlüdür ve gücü kesintisiz artmaktadır.

Bir Mayıs'ı bu düşüncelerle karşılıyoruz. İşçi sınıfımız tüm provokasyonları boşa çıkararak, gücünü, vekar içinde dosta düşmana gösterecektir. Ölülerimizi derin bir sevgi ve saygıyla anıyor, geleceğe inançla bakıyoruz.

Bir Mayıs aynı zamanda partimizin kuruluş günü. 1978'in bir Mayıs'ında kuruluşumuzun üçüncü yıldönümünü kutluyoruz. Arkada bıraktığımız üç yılda partimiz hareketi düzenli bir tempo ile kesintisiz yükseldi. Genelinde parti bilinci yüksek, sıkı kenetlenmiş, militan bir kitleye sahip olduk. Partimiz toplantıları disiplini, düzenliliği ve görkemiyle tin saldı, örnek oldu. Açtığımız kampanyalar aynı disiplin ve düzenlilik içinde başarıyla yürüdü, amaçlarına erişti. Son açtığımız, «Ulusal Bağımsızlık İçin NATO'ya Hayır» kampanyası, üçüncü yılı doldurduğumuzu yüksek başarı çizgisinde noktalandı. Baskılar, saldırılar ve ölüm karşısında partililer bir adım gerilemediler. Yürelerinde derin bir acı ve öfke, kampanyanın tüm gereklerini büyük bir özerkiyle yerine getirdiler. Baskıların, cinayetlerin, terörün işçi sınıfını ve partisini yıldıramayacağını, geriletemeyeceğini bir kez daha kanıtladılar.

Selâm işçi sınıfımıza!

Selâm dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine!

ASKERİ BLOKLAR DIŞI, BAĞLANTISIZ BİR DİŞ POLİTİKA İZLENMELİDİR. BÖLGEDEKİ KOMŞU DEVLETLERLE, BAŞTA SOVYETLER BİRLİĞİ OLMAK ÜZERE, SALDIRMAZLIK, DOSTLUK VE İŞBİRLİĞİ ANTLAŞMALARINI YAPILMALIDIR. ULUSAL SAVUNMA POLİTİKASI VE UYGULAMALARI GERÇEK YURT SAVUNMASI ESASINA OTURTULMALI, SİLAHLI KUVVETLER ONA GÖRE DONATILMALI VE EĞİTİLMELİ.

ULUSAL EGEMENLİK BAYRAMININ KAYNAĞINA BİR DÖNELİM, ANLAMINI ANIMSAYALIM; ULUSAL EGEMENLİK KAVGASINI BUGÜNÜN ŞARTLARINDA DAHA DA BÜYÜK BİR ŞEVK VE HEYECANLA, SEBAT VE CESARETLE VERELİM, TA KI NATO'DAN VE TÜM EMPERYALİST BAĞLARDAN KURTULUNCAYA KADAR! ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN NATO'YA HAYIR!

Ulusal Bağımsızlık için NATO'ya Hayır

Bugün burada yıldönümü Nisan ayına rastlayan iki tarihsel olay vesilesiyle toplanıldı. Birini ölümü, birini olumsuz. Birini onuru, birini onur kırıcı. Birini sevinçli, birini öfkeli. Birini kutlamak, öbürünü protesto etmek için toplanıldı.

23 NİSAN TÜM YURTSEVERLERE, İLERİCİLERE, SOSYALİSTLERE, İŞÇİ VE EMEKÇİ HALKIMIZA KUTLU OLSUN

İkinci elitsek yıl önce 23 Nisan 1920'de, ölen Osmanlı İmparatorluğundan Türkiye'nin doğuşuna simgeleyen Türkiye Büyük Millet Meclisi tarih sahnesinde yerini aldı. Türkiye halkı dışı dönük olarak emperyalizme karşı, içe dönük olarak da sultanlığı hainliği, köleliği bir imparatorluğun feodal kalıntılarına karşı savaş veriyordu. Bu çifte savaş birbirinden ayrılmazdı. Birincisi, aynı zamanda halife safatını taşıyan sultan ve bütününe Osmanlı yönetimi emperyalizmin bir kuklası ve işbirlikçisi olmuşlardı. İkincisi, anti-emperyalist savaşlar her zaman demokratik bir öz taşıyor, bazimide öyleydi. Ankara'da 1. Büyük Millet Meclisi'nin açılışında dine ve soya dayanan egemenlik yerine, genel oya dayanan ulusal egemenlik ilkesi yaşamaya geçiyordu. Demokratik nitelikteydi 1. Büyük Millet Meclisi. Tek meclisti, senato yoktu. Yasama ve yürütme erkleri Büyük Millet Meclisinde toplanmıştı. Her zamanlar, hükümeti oluşturulan bakanların her bir Meclis tarafından oylayarak seçildi. Meclis'de cetin tartışmalar olurdu. Daha sonra, burjuvazi ve toprak ağaları iktidara daha sağlam yerleştiğe bu durum değişecekti ama, yine de 1920'de, Büyük Millet Meclisi'nin oluşturulması Türkiye'nin siyasi tarihinde, demokratikleşme sürecinde ileri bir adımdı.

Bilimsel sosyalistler, işçi sınıfı partileri ül-

"Genel Başkan Behice Boran'ın 22 Nisan günü Ankara'da «NATO'YA HAYIR» mitinginde yaptığı konuşmayı yayımlıyoruz."

kelerinin tarihlerindeki her ileri adıma, girişime, sahip çıkararak, tüm ilerlemelerin tarihsel mirasçısı olanlar. Türkiye'de de bizler, hepimiz 23 Nisan 1920'yi onurla anıyoruz. 23 Nisan tüm yurtseverlere, ilericilere, sosyalistlere; işçi ve emekçi halkımıza kutlu olsun.

NATO YALNIZ ASKERİ DEĞİL, EKONOMİK, KÜLTÜREL, SOSYAL ALANLARI DA KAPSAR

Nisan'a rastlayan ikinci yıldönümü NATO'nun —Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü'nün— 1949'da, 4 Nisan'da kuruluşudur. Türkiye'nin 1952'de katıldığı NATO, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını pekiştirir ve simgeleştirir NATO. 1952'den beri Türkiye için tehlikelerle, azınlıkla, onur kırıcılıkla dolu NATO üyeliği yitildi.

Ulusal Kurtuluş Savaşı zaferi bitmişti. 1920'de Büyük Millet Meclisi'nin kuruluşuna 1923'de Cumhuriyetin ilanı izlemiştir. Sultanlık ve halifeliği kaldırılmıştı. Ama yine de Türkiye, ne Kurtuluş Savaşının hedefi olarak ilan edilen tam bağımsızlığa, ne de demokratik bir rejime kavuşmamıştı. Kavuşmadı çünkü, Türkiye emperyalist-kapitalist dünya ilişkileri ağı dışına çıkmadı. Egemen sınıf burjuvazi ile ortağı büyük toprak sahipleri sınıfı ve onların politik temsilcisi ve yöneticisi küçük burjuva kadrolar, sınıf-söz nitelikleri gereği, Türkiye için bu ilişkiler ağı içinde, kapitalist yoldan gelişmeyi seçtiler. Bu emperyalizme bağımlılık demektir. Bu, demokra-

tik hak ve özgürlüklerin reddi, işçi ve emekçi kitlelere karşı burjuvazinin ve ortaklarının katik-söz diktatöryası demektir. Uzun yıllar böyle geçti. Şimdi durum değişirse, her şey karşın işçi, emekçi kitlelerin, aydınlar ve gençlik kesimlerinin demokratikleşmesi, radikalleşmesi önlenememişse, bu, dünya sosyalist sisteminin gelişip güçlendiği koşullarda, Türkiye'de toplumun nesnel gelişme doğrultusundan ve işçi sınıfının emekçi kitlelerin ve diğer demokratik güçleri verdiği mücadeledenidir.

NATO'ya uzun yıllardır halkımıza ve dünya kamuoyuna kolektif güvenlik antlaşması ve örgüllü olarak sundular. Sovyetlerin, «beynelmilel komünizmin tehdit ve saldırısına karşı bir savunma paktı ve örgülü olduğuna iddia ettiler. Oysa NATO emperyalizmin tahakkümü ve saldırı araçlarıdır. NATO, daha önce tarihte benzeri olmayan bir antlaşmadır. Antlaşmalarla kurulan askeri ittifaklar ancak filii halterinde yürürlüğe girer, aynemide ötürüdür. NATO antlaşması ise filii savaş halinden önce filii askeri örgütlenmeyi getirmiş ve Avrupa'nın dört bir yanına yayılmış askeri örgütler, güçler, üsler, tesislerle 29 yıldır silahlınamış durumdun artarak önünü sürdürmüştür. Ve NATO yalnız askeri de değildir. Ekonomik, kültürel, sosyal alanları da kapsar. «Hür dünya etiketi altında maskeleyen kapitalist sistemin, kendi deyimleriyle Batı uygarlığının hegemonyasını, sömürsünü, her türlü çıkarlarını sürdürmektedir amac. NATO antlaşması metni bu noktalarla gayet açıktır.

GELİŞİM KAPİTALİST ÜLKELER NATO'YA NEDEN GEREK GÖRDÜLER?

Emperyalizmin odakları gelişmiş kapitalist ülkeler NATO gibi bir askeri antlaşmaya ve örgütlenmeye neden gerek gördüler? Şundan ötürü:

Genel Başkan Boran Ankara Mitinginde İlericilere yurtseverlere demokratlara seslenirken

1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi olunca kadar tüm dünya emperyalist kapitalist ilişkiler ağı içindeydi, tüm dünya emperyalist kapitalist toplumları mamul maddeler pazarı, ham maddeler kaynağı, sermaye yatırım alanlarıydı. Ekim devrimi sosyalizmin kuruluşu yolunu açtı, Sovyetler Birliği'nin dünyanın altıda birine eşit toprakları emperyalist kapitalizmin alanı dışına çıktı. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra bu alan daha da daraldı. Orta ve Doğu Avrupa'da ve Çin'de sosyalist devrimlerin yerleşmesi emperyalist kapitalizmi daha da sıkıştırdı, insan toplumlarının tarihsel evriminin doğal sonucu olan bu gelişmeleri durdurabilmek, hatta elinden gelse geri tekmek için emperyalizm dünya çapında bir komünizm tehlikesi, Sovyet tehdidi, saldırısı öcusü yaratıp ortaya salıverdi. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist dünyayı askeri üsler ve dinleme tesisleriyle kısıtlayarak; soğuk savaş çıkartıcılığı; zayıf, ulusal tutulmuş hareketlerine başlımlı ülkelerin iç işlerini müdahaleyi maskeleyebilemek, kendince haklı gösterebilmek için başta ABD olmak üzere emperyalist kamp her bir saldırı tehdit ve tehlike öcusünü öne çıkararak, propaganda araçlarını durmadan işletti.

TÜRKİYE'NİN NATO'YA GİRİŞ NEDENLERİ

Türkiye'nin NATO'ya giriş, topraklarının NATO ve Amerikan üslerine açığı, askeri eğitim ve savaş araç, gereç, silah ve yöntemleri bakımından Amerika'ya ve NATO'ya bağımlı hale getirilmedi de aynı tehdit ve tehlike garmatiasıyla, sosyalizm çıkartılan anti-komünizm ve anti-sosyalizm ticaretiyle örtülmüş edilmek, halkımıza kövül ettirmek istendi 1945'de, ötürün değişmiş koşullarına daha uygun yeni bir antlaşma yapılabilmek için sürüş alan 1923 antlaşmasını Sovyetler Birliği'nin yenilememesi, bir sövculuğuyla, Sovyet tehdidi, komünizm tehlikesi pro-

pagodasının temel direği yapıldı. Durmadan çığnandı bu sakız, hâla da çığnıyor.

Gerçekte olan ise şuydu. Birincisi, egemen sınıf burjuvazi ve ortağı toprak ağaları kendi güçleriyle Türkiye kapitalizmini sürdürümlüklerini, ayakta kalamıyacaklarını seziyorlardı, biliyorlardı. Selameti —kend selametlerini— Amerika'ya, Batı dünyasına bağlanmakta görüyorlardı. Bunun içindir ki, 1952'de NATO'ya, 1963'de Ortak Pazarı girme kararları askeri ve ekonomik kararlar olmanın çok politik kararlarıdır. Emperyalist kapitalist Batı'ya kapılmama, onunla bütünleşme kararları. Türkiye burjuvazisi NATO'ya kabul edilebilmek için Kore'ye asker gönderdi. Gencecik Mehmetçikler, yurttan binlerce kilometre uzaktaki, ne için dövüşdüğünü bilmedikleri bir savaşta kırıdılar. Ulusal kurtuluş savaşı vermiş Türkiye, ulusal kurtuluş için silaha sarılmış, saldırıya uğramış bir halka karşı emperyalistler safında karşı. Temmuz sonlarına doğru Kore'ye asker gönderme kararı alındı, Ağustos'un ilk haftasında NATO'ya baş vuruldu.

İkincisi burjuvazi kendi gücüne le pozarı yeterince geliştiremiyor, artık değeri dilediğince büyütüyorlardı. Tekelleri işbirliği edip, yabancılara sermayeye kapıları iyice açarak, artık değeri büyütmek, koymağını yabancılara kapırsa bile kendi payını çoğaltmak yolunu seçti. Tüm olanaklarıyla, her koldan emperyalist Batı'ya abanmayı yeğledi. Buna maskeleyerek için de anti-sovyet ve anti-komünist duman perdesi yoğun ve yakıcı tutuldu.

Türkiye sosyalist dünya tarafından bir tehdit ve tehlike altında değildi ve bugün de değildir. Kaldı ki, NATO bir korunma sağlamıyor. NATO stratejisi Türkiye'yi korumak ve savunmak için yapılmıştır. NATO stratejisi ve örgütleniş, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkeleri kısıtlamak, dünyadan soyutlamak ve bir nükleer 3. dünya savaş olasılığını göre ABD'nin korunmasını, savunmasını, çıkarlarını sağlamak hedeflerine yöneliktir ve bu doğ-

rultuda biçimlenmiştir. Türkiye'nin konumu ve ona yapılan ve yapılacak muamele böyle bir stratejinin ve hedeflerinin gereklerine göre belirlenir; bu gerekler Türkiye'nin gerçek yurt savunması gereklerine uyar veya uymaz, NATO bununla ilgili değildir. NATO antlaşması savaş halinde otomatik yardım, hele askeri yardım, hiç garanti etmez. Bu konuda antlaşmanın 5. maddesi açıktır. Ve durumun böyle olduğu, 1964'de Kıbrıs'la ilişkin olarak zamanın ABD Başkanı Johnson'un İnan'ı'ya yazdığı meşhur mektupla doğrulanır.

NATO'NUN RESMİ STRATEJİSİ: «KADEMELİ ESNEK MUKABELE»

Başta bir kanıt daha var. NATO'nun on yılı aşkın bir zamandır benimsediği strateji «kademeli esnek mukabele» stratejisi diye çnlir. Bu nuce ABD kend stratejisi olarak geliştirdi benimsedi, sonra NATO'ya getirdi. De Gaulle Fransa'sı buna karşı çıktığında kabul olunmadı. Ama bir süre sonra Fransa NATO'nun askeri örgütünden çekilince, başka itiraz eden olmadı. «kademeli esnek mukabele» NATO'nun resmi stratejisi oldu. Adından anlaşılacağı üzere bu strateji savaşın ABD toprakları dışında, kademe kademe başlatılıp gelişirilmesini ve «esnek» yöntemler —kademeler arasında görülmelere girişmek gibi— kullanılması'ni öngörmektedir. Bu strateji ABD dışında diğer NATO ülkelerini, özellikle sınır bölgelerini savaşın demene alanları olma durumuna getirmektedir. Türkiye bu ülkelerin başında gelmektedir.

NATO'nun Türkiye için taşıdığı tehlike bundan ibaret değildir. Toprakları üzerinde barındırdığı NATO ve ABD üs ve tesisleri yüzünden Türkiye dünyanın herhangi bir yerinde patlak

Behice BORAN
GENEL BAŞKAN

ran'ın 1951'de tutuklu iken bir oğlu oldu.

1951'den başlatılan Komünist Partisi ile ilgili toplu tutuklamada, 1953 Eylülünde tekrar tutuklandı. 1954 Şubatında tahliye oldu ve dava sonunda beraat etti.

1962 yılında TİP'e üye oldu. 1964'de I. Kongrede Genel Yönetim Kurulu üyeliğine, kurul tarafından Merkez Yürütme Kuruluna seçildi. 1966'daki 2. Kongrede tekrar aynı görevlere seçildi. 1969 Kasımında Aybar'ın istifası üzerine yeniden yapılan görev bölümünde Genel Sekreterliğe seçildi.

1970 Ekim ayı sonunda yapılan 4. Büyük Kongrede MDD tezi ve Aybar çizgisi mahkûm ve tasfiye edilirken Boran da Genel Başkanlığa seçildi.

12 Mart döneminde tutuklanan TİP yöneticileri 6 Ekim 1971'de tahliye edildi. Bu sırada Boran'ın eşi Nevzat Hatko feci geçirdi ve tam sağlığına bir daha kavuşamadı. 23 Haziran 1972'de yeniden tutuklanan Boran diğer TİP yöneticileriyle birlikte 15 yıl hapse mahkûm edildi. 29 ay süren bir hapislikten sonra af yasasının kendilerini af dışında bırakan maddesinin Anayasa Mahkemesine iptali üzerine tahliye oldu.

30 Nisan 1975'de çoğu eski TİP'lilerden oluşan eşi kişilik kurucular heyeti Türkiye İşçi Partisini kurdu. Kurucular tarafından Genel Başkanlığa getirilen Boran Şubat 1977'de 1. Kongre sonucunda yeniden Genel Başkanlığa seçildi.

Nihat SARGIN
GENEL SEKRETER

1926'da İstanbul'da doğdu. Tıp Fakültesi öğrencisi iken 1946'da dönemin sosyalist öğrencilerini bir araya getiren İstanbul Yüksek Tahsil Gençlik Derneği kurucuları arasına katıldı. İki dönem derneğin Genel Sekreterliğini yaptı, daha sonra derneğin yayın organı «Hür Gençlik» dergisinin sahip ve Yazı İşleri Müdürü oldu.

1950'da Kore'ye asker gönderme kararı üzerine Hür Gençlik'de yayınladığı «Gençliği Barış Mücadelesine çağırıyoruz ve «Barışçı Gençlik Protesto Ediyor» yazılarının dolaylı tutuklandı. Askeri Mahkemeye 3 yıl 9 ay ağır hapis cezasına mahkûm edildi. Cezasının bitimine 40 gün kala yasa değişikliği nedeniyle tahliye oldu. 1951 genel tutuklamasına ilişkin dava da «men' mahkemesi» kararı aldı.

Daha sonra Üniversiteli bitiren Sargin aynı öğrenci derneğinin eski başkanlarından Yıldız Başımara ile evlendi.

6-7 Eylül 1955 olayları sırasında sıkıyönetim tarafından tekrar tutuklandı ve dört ay tutuklu kaldı.

1962 başlarında «Temel Hakları Yaşatma Derneği» kurucu yönetim kurulu üyesi oldu. Aynı yıl TİP'e girildi ve çeşitli Merkez Bürolarında görev aldı.

1964'de toplanan 1. Büyük Kongrede Genel Yönetim Kuruluna ve Genel Sekreter Yardımcılığına seçildi.

Göğüs Hastalıkları uzmanı olan Dr. Sargin 2. Büyük Kongre sonunda Genel Sekreter oldu. 1968'de başgösteren sağ sapmaya karşı muhalefette yer aldı. 3. Büyük Kongrede GYK yedek üyeliğe, 45 gün sonraki olağanüstü kongrede GYK üyeliğine seçildi. Daha sonra söpmann siyasiyesi yeniden MYK üyeliğine getirilen Sargin 4. Büyük Kongreden Parti kapatılınca kadar Genel Yönetim Kurulu üyesi idi.

12 Mart döneminde sıkıyönetim Mahkemesine tutuklandı ve 141'den yargılandı. 1975'de TİP kuruluş hazırlıklarında görev alan Sargin Genel Sekreterliğe getirildi. 1. Büyük Kongreden sonra yeniden aynı göreve seçildi.

3. YILDA PARTİ MERKEZ YÖNETİMİ

Merkez Yönetim Kurulu

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASI VE SOSYALİZM MÜCADELESİNDE BAŞARIYLA YÜRÜYEN PARTİMİZİN KURULUŞ YILDÖNÜMÜ DOLAYISIYLA ÇARK BAŞAK BU SAYIDA MERKEZ YÖNETİCİLERİMİZİ TANITIYOR

YALÇIN CERİT
(GENEL SAYMAN)

45 Yaşında. Öğretmenlik yaptı. 971 öncesi TİP'in ilçe, il ve merkez kademelerinde görev aldı. Parti kapatıldığında MYK üyesi idi. Sıkıyönetim Mahkemesinde 15 yıl hapse mahkûm oldu. Kurucu Üye. İlk MYK'da görev aldı. 1. Kongrede yeniden seçildi.

YAVUZ ÜNAL
(EĞİTİM, BİLİM VE ARAŞTIRMA BÜROSU SEKRETERİ)

38 Yaşında. Elektrikçi. Sanat Enstitüsü mezunu. 1964'de üye olduğu TİP'e ilçe ve il Yönetim Kurullarında görev aldı. Parti kapatıldığında MYK üyesi idi. 15 yıl hapse mahkûm oldu. Partinin Kurucu Üyesi. Kurucu Kurul tarafından getirildiği Eğitim, Bilim ve Araştırma Bürosu

kapatıldığında MYK üyesi idi. 19 yıl hapse mahkûm oldu. Partinin Kurucu Üyesi. Kurucu Kurul tarafından getirildiği Örgüt Bürosu Sekreterliğine getirilen Acıkgöz 1. Büyük Kongrede sonra tekrar aynı göreve seçildi.

GÜNDÜZ MUTLUAY
(HABERALMA, PROPAGANDA VE BASIN BÜROSU SEKRETERİ)

34 Yaşında. Felsefe okudu. 1965'de TİP'e girildi. İnce yöneticiliklerinde bulundu. 12 Mart döneminde tutuklandı ve «Fazlîme Hayır Kampanyası»ndan yargılandı. 18 ay hapse mahkûm oldu. Partinin kuruluş çalışmalarında bulundu. Partinin kurucu üyesi. Kurucu Kurul tarafından MYK yedek üyeliğine seçildi. Sonra MYK üyeliğine seçildi. Başkanlık Kurulu üyeliğine getirilinceye kadar İzmir İl Başkanlığı görevini sürdürdü.

OSMAN SAKALSIZ
(KİTLE ÖRGÜTLERİ BÜROSU SEKRETERİ)

31 Yaşında. Tornaçı. Sanat Enstitüsü mezunu. 1965'de TİP'e girildi. Gençlik Kolu, ilçe ve il yöneticiliklerinde bulundu. Genel Yönetim Kurulu ve MYK üyeliği yaptı. Parti kapatıldıktan sonra 15 yıl hapse mahkûm oldu. Kurucu Kurul tarafından Merkez Yönetim Kurulu'nda görevlendirildi. 1. Büyük Kongre'de yeniden MYK üyeliğine seçildi. Partinin kuruluşundan Başkanlık Kurulu üyeliğine getirilmesine kadar Ankara İl Başkanlığı görevini de sürdürdü.

Merkez Yönetim Kurulu Büyük Kongre tarafından seçilen 21 üyeden kurulur. İki Büyük Kongre arasında Parti tüzüğü, programı ve kongre kararları ışığında karar almak ve Parti politikalarını uygulamakla görevli ve yetkili olan MYK'nın 21 üyesinden 19'u 1971 öncesi de TİP üyesi idi. O dönem çeşitli kademelerde görev yapmış MYK üyelerinin 15'i Büyük kongre öncesinde de Merkez Yönetim Kurulu üyesi idiler.

Parti üyelerimizin % 49.7 işçi, % 20.3'ü köylü, küçük esnaf, zanaatkar gibi emekçiler: % 30.4'ü de teknik eleman, avukat, öğrencilerden oluşan. Partimizin bu bileşimi Merkez Yönetim Kurulumuza da yansıyor.

Olağan olarak ayda bir kez toplanan MYK'nun üyeleri arasında ayı ayı oylayarak seçtiği Büro Sekreterleri Genel Sekreter ve Genel Başkan'dan oluşan Başkanlık Kurulu da olağan olarak haftada bir toplanıyor.

MERKEZ YÖNETİM KURULU ÜYELERİ

Behice Boran: Genel Başkan
Nihat SARGIN: Genel Sekreter
Yalçın CERİT: Genel Sayman
Can AÇIKGÖZ: Örgüt Bürosu Sekreteri
Yavuz ÜNAL: Eğitim, Bilim ve Araştırma Bürosu Sekreteri
Gündüz MUTLUAY: Haberalma, Propaganda ve Basın Bürosu Sekreteri

Osman SAKALSIZ: Kitle Örgütleri Bürosu Sekreteri

Fikret AKMAN: Büro İşçisi. 47 yaşında. Kurucu üye. Kocaeli İl Başkanı

Peyami ARIHİK: Partide görevli. 31 Yaşında. Güneydoğu Bölgesi Genel Merkez görevlisi.

Vedat BARANOĞLU: Avukat. 30 yaşında. Eskişehir İl Başkanı

Diñçer DOĞU: Kimya İşçisi, Sendikacı. 39 Yaşında. Kurucu üye.

Müşfik EREM: Mimar. 47 Yaşında. Kurucu Üye.

Çetin GÖZAÇTI: Tesviyeci. 37 yaşında. Kurucu üye. Zonguldak İl Başkanı.

Özcan KESGEÇ: Sosyal İş Sendikası Genel Başkanı. 33 Yaşında. Kurucu üye.

Zeki KILIÇ: Partide Görevli. 33 Yaşında. Kurucu üye. Ankara İl Başkanı.

Selim MAHMUTOĞLU: İşçi - Sendikacı. 30 Yaşında. İstanbul İl Başkanı.

Nurdan ORPEN: Avukat, 36 Yaşında. Kurucu üye.

Alp SELEK: Avukat, 48 Yaşında. Kurucu üye.

Orhan SILIER: İktisatçı, 32 yaşında. İbrahim SONMEZ: Tekstil İşçisi, 29 Yaşında. İstanbul İl Yönetim Kurulu üyesi

Bekir YENİGÜN: Karayolu İşçisi, 43 Yaşında. Kurucu üye.

Ecevit Hükümetinin Yeni Vergi Tasarısı Ne Getiriyor?

Cumhuriyet Halk Partisi'nin ve liderinin kullandıkları sloganların başında «sosyal adalet», «hakça düzen» gelir. Buna ilişkin olarak da vergi adaleti söz konusu edilir. Hem vergi yükünün «hakça» taşınması, hem de gelirin daha adaletli dağılımı açısından. Yeni vergi kanunu da bu iddialarla Meclis'e getirildi. Vergi kanunu tasarımsına bu açıdan bakıldığında, bu doğrultuda bir görünüm taşıdığı görülür, ama vergi yükünün gerçekten emekçilerden, düşük gelirlilerden sermaye sahiplerine, yüksek gelirliye doğru «kaydırılması» sağlayacak mıdır, çok kuşkuludur.

Emekçilerin, dar gelirlielerin yararına «kaydırılma» olarak en çok sözü edilen, propagandası yapılan konu, «özel indirim» adı altında asgari geçim indiriminin tutarının yükseltilecek alt gelir dilimlerini ödeyecekleri vergilerin azaltılması, ele geçen net gelirlerin artışıdır. İddia edilen bu mutlak net gelir artışları gerçekleşirse vergi yükünün emekçi kitlelerden sermayesi sınıflara, yüksek gelir gruplarına kaydırıldığı kanıtlanacak ölçüde midir? Artık varolan kapitalizm çerçevesi içinde obaldığı sosyal adaletle uygun bir vergi sisteminin gerçekleştirilmesinden söz edebilir miyiz? Hayır. Vergi yükünün ağırlığı yine emekçi, dar gelirli katmanların sırtına vurulacak, olsa olsa bu yük biraz hafifleyecektir.

Kaldı ki, vergi yükünün hafiflemesi konusu da tartışmalıdır. Asli ücret dışındaki tüm ek ödemeler belli bir miktardan sonra (yılda 60.000 TL) ücret eklenecek vergi bu toplam üzerinden hesaplanacaktır. Bu durumlarda yine net gelir artacak, ödenen vergi miktarı azalacak mıdır, azalacak söyleyebiliriz, yoksa bugünkünden fazla mı olacaktır? Toplu sözleşmeli işçi kitleleri aldıkları ek ödemeler miktarı yılda 60 bin liraya geçebilirler sayıst ne kadardır? An zından, küçümsenmeyecek sayıdadır sanırız.

Dahast var. Asgari geçim indirimi veya özel indirim sadece alle rellerinin gelirlirine uygulanacak ama bekar işçiler de alle reisi gibi sayılıp bu indirimde yararlanacaklar. Ne olduysa kadın işçilere olacak. Onlar, belli özel durumlar hariç, bu özel vergi indiriminde yararlanamayacaklar; eşit iş, eşit gelir ilkesi yine gerçekleştirilecektir.

Kıdem tazminatı ödemelerinde asgari ücretin ancak 150 katına eşit miktarı ver-

ARTIK, VAROLAN KAPİTALİZM ÇERÇEVESİ İÇİNDE OLABİLDİĞİNCE SOSYAL ADALETE UYGUN BİR VERGİ SİSTEMİNİN GERÇEKLEŞECEĞİNDEN SÖZ EDEBİLİR MİYİZ? HAYIR. VERGİ YÜKÜNÜN AĞIRLIĞI YİNE EMEKÇİLERİN, DAR GELİRLİ KATMANLARIN SIRTINA VURULACAK, OLSA OLSA BU YÜK BİRAZ HAFİFLEYECEKTİR...

den fazla tutulması, alınan tazminatın büyük kısmının vergilenmesine yol açacaktır; düşük ücretle emekli olan işçilerin bile tazminatının büyük kısmı vergilenecektir. Ayrıca, bu bağışıklığın asgari ücret temelinde dayandırılması da asgari ücretler üzerinde aynı düzeyde baskıya yol açacaktır. Kıdem tazminatının bu miktardan üstündeki bölümünün vergiye bağlı olması işçinin eline geçecek para miktarını azaltırken, işvereni tazminatın tümünü peşin ödeme zorunluluğundan kurtarabilecek; tazminatın vergisini işverenin gerçekleştirmesi, «stakist» ödemesi mümkün olacaktır.

Bu özletildiğimiz durumda asgari ücret tesbitleri ve bu tesbitleri kimlerin yapacağı konusu büyük önem taşıyor.

Emekçi sınıflardan sermaye sınıflarına «vergi yükünün kaydırılması» için gerçekleştirilen alımların açık belirtilmesi var. Çok az vergi ödeyen varlıklı katmanların vergilerinin düşürülmesi girişimleri çok yetersizdir. Güllü denince kadar az gelir bildiren vergi kaçırın serbest meslek kesiminin vergilendirilmesinde yaşam düzeyinin hesabına katılması yöntemi getirilmişse de, yaşam düzeyi göstergeleri olarak çok düşük ölçütler kabul olunmuştur. Verginin saptanmasında dikkate alınacak yaşam düzeyleri bu kesimin gerçek yaşam düzeyinin çok altında kalacak ve vergilendirilmesi ölçüde düşük olacaktır.

Bir başka yetersiz vergilendirme yöntemi, götürü vergi yani gelir oranında değişim, sabit miktarda vergi yöntemidir. Vergilendirilmesi gereği yarıdan beri konuşulan

ve kabul edilen tarım sektöründe götürü vergi yöntemi uygulamasının 50 bin lira gelir haddinden 500 bin lira gelirlere kadar genişletilmesi özellikle deşiriyor. Yüz binlerce lira tutarında geliri olan büyük toprak sahiplerini götürü vergiye bağlamak «veri adaletiyle» nasıl bağdaştırılabileceği anlamak güçtür. Bu yeni vergi kanununun getirdikleri ışığında tarım yine «vergilenen sektör» statüsünü sürdürecektir. Ayrıca, çoğu büyük toprak sahipleri aynı zamanda ticaretle de uğraştıklarından tarım gelirleri içinde ticaret gelirleri de gizlidir ve tarımın gerçeğine yansıtılmadığından ötürü bu ticaret gelirleri de vergiden kaçınılmaz olacaktır.

Sermayeci katmanları vergilendirme yönünde yeni önlemler de var. Servet üzerindeki alınacak vergiler hem artırılıyor, hem de servetten ve gelirden alınan vergilerin birlikte değerlendirilmesi öngörülmüştür. Bunun ne derece uygulanabileceği, kaçamak yolların etkinlikle tıkanabilmesine bağlı. Tasarı ise genel olarak, vergi kaçaklığını önleyici mekanizmaları getiriyor.

Sermayeci sınıfları vergilendirmenin bir diğer örneği işletme vergisinin kapsamının genişletilmesi ve alış-verişler için fatura zorunluluğu belli yapılmıştır getiriliyor. Küçük ve orta ticaret erbabi cirolarını daha doğru bildirip daha fazla vergi ödemek durumunda kalacaklar. Bu ise büyük burjuvazinin ödenenleri olmasını istediği bir şey.

Büyük burjuva çevrelerden vergilere tepki var ve basını günlerden şamata ediyor. Ama bunca gürlü, yeni vergi kanunu tasarısı büyük sermayenin çıkarlarına etkin biçimde vurduğu için değil. İki nedeni var: koparılan gürlü: birisi, iktidarı «muhalefet» etmek, «muhalefet» edip onu yıpratmak. Ve de tasarıyla Meclis'e görüşülmesi sırasında kendileri lehlerine değiştirilebilmesi için hava yaratmak. İkincisi, ve belki de daha önemlisi, ne önlemler alınırsa alınır, verginin esas yükünü taşıyacak devam edecek olan ve fiyat yükselmeleri altında ezilen emekçi, dar gelirli kitlelere karşısında, kendilerini de çok vergi yükletilecek, haksızlığa uğratılmaya ve zor koşullar altında kalması durumunda göstermek. Sömürülen, ezilenleri zenginlikleri ve kazançları göze balmısın, hunc yaratmısın diye.

Sendikalar ve Diğer Kitle Örgütlerinin İşlevlerini Abartmak Ciddî Bir Siyasal Sapmadır

İşçi sınıfının müttéfiki diğer emekçi sınıflarla birlikte burjuvaziye karşı verdiği mücadeleden belirli hedefleri ve belirli araçları vardır. Bu hedeflerin ve araçların en başta gelenleri ise, siyasi planda işçi sınıfı iktidarı, sosyalizmin kuruluşu araçları planda ise siyasi örgüt, yani partidir. İşçi sınıfı partisinin önderliği olmadan hiç bir şeyin olamayacağı artık sosyalizmden söz eden herkesin kabul ettiği bir gerçek haline gelmiştir. Ne var ki kabul edilen bu gerçek çoğu kez sözde kalmakta, pratik uygulamada yadsınmaktadır.

Bilimsel sosyalistler, sözde ve görünüşte sosyalistlerden ayrılan esas unsur, bilimsel sosyalistlerin bilimsel sosyalizmin ilkelerini hayatın her alanında uygulayabilmeleri, an zından uygulamak için gayret göstermeleridir. Nerede olursa olsun, hangi mücadelede olursa olsun, bilimsel sosyalistlerin davranış biçimleri bilimsel sosyalizmin teorisi uygun olmak zorundadır.

Bu genel doğru her alanda olduğu gibi işçi sendikalarında ve diğer kitle örgütlerinde verilen mücadeleden hedefleri ve biçimleri için de doğrudur. Bilimsel sosyalistler sendikalarda ve diğer kitle örgütlerinde verilen mücadeleden hedefleri ve araçları bakımından dikkatli davranmak durumundadır. Bilimsel sosyalizmin temel ilkelerine ters düşen hedeflere ve mücadele araçlarına karşı çıkmak, onları olmaları gereken bir noktaya getirmek zorundadırlar. Bu görev siyasi planda hedeflenen işçi sınıfı iktidarı ve bu mücadeleyi veren işçi sınıfının siyasi örgütünün gelişip gelişmesini için gereklidir.

İşçi sınıfının siyasi partisi siyasal planda mücadelesini yürüten ve bu mücadele içinde örgütünü gücünü arttırırken, bir yandan da parti dışındaki örgütlenmeler de önem verilir. Toplumda zaten var olan ve hemen hemen toplumun bütün kesimlerini değişik biçimlerde örgütleyen meslek ve kitle örgütlerinin mücadelesinin de işçi sınıfının örgütü mücadelesinin eksenini etrafında gelişmesini sağlamaya çalışır. Bu yaklaşımla, kapitalist ülkelerde bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren işçi sınıfı partileri için geçerli olduğu gibi, sosyalizmin kurma olarak sosyalist ülkelerdeki işçi sınıfı partileri için de geçerlidir. Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı partileri toplumu değiştirme yolunda diğeri toplumsal kesimleri harekete geçirmek için meslek ve kitle örgütlerinden yararlanırlar. Sosyalist ülkelerdeki işçi sınıfı partileri de yeni toplumu kurma yolunda yine bütün kesimlerini harekete geçirmek ve yönlendirmek için siyasal örgüt dışında meslek ve kitle

örgütlerinden yararlanırlar. Çünkü gerek kapitalist ülkelerde, gerekse sosyalist ülkelerde siyasal örgüt nicel ve nitel olarak toplumun bütün kesimlerini bünyesinde barındırır. Özellikle kapitalist ülkelerde siyasal mücadele için girmiş, ama kendi mesleki ve ekonomik sorunlarından kalkarak toplumsal mücadele için girebilecek milyonlarca kişi vardır. Sorun henüz mücadele girmesiyle ilgili kendi gelişmelerinden kalkarak örgütlenmek, toplumsal mücadeleyi işi sokmak, giderek de bu mücadeleden işi sokmak, zenginleştirilmektir. İşçi sınıfı partileri bu nedenle meslek ve kitle örgütlerine önem verir. Kuşkusuz bu onun hiç bir şekilde işçi sınıfının siyasal örgütünü ideolojik, politik ve örgütsel önderliğine gölge düşürmeyecek önlemler.

Ne var ki (bu anda), işçi sınıfının mücadele tarihinde ve özellikle son yıllarda ülkemizde önemli ciddi siyasal sonuçları olan yanlış yapılmakta ve yapılmaktadır. «Ekonomizm», «Sendikalizm», «Anarko sendikalizm» bilimsel sosyalist öğretide terimolojik olarak saptanmış ve teorik çözümlenmiş yapılmış evrensel sapmalardır. Bütün ülkelerde işçi sınıfı hareketlerinin şu veya bu biçimlerde karşılaştıkları bu sapmalar ülkemizde de görülmüştür ve görülmektedir. Bu sapmaların görünüşlerinden biri de meslek ve ekonomik mücadeleyi abartmaktır. İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesi abartılmakta, diğer emekçi kesimlerin ekonomik ve demokratik mücadelesi abartılmakta, gelişmiş, özellikle öğrenci hareketi anti-empiryalist mücadelesi abartılmakta ve bu abartıma, bu mücadeleleri vermesi aday olan örgütleri de abartmayı beraberinde getirmektedir. İşçi sınıfının diğer emekçi kesimlerin ekonomik ve demokratik mücadelelerini benimsemek ve bu mücadeleyi vermek başkadır; bu mücadeleyi ve beraberinde bu mücadelenin meslek ve kitle örgütlerini, onların güç ve özelliklerini abartarak, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin ve işçi sınıfının siyasal hareketinin önüne koymak başkadır.

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi araçları olan sendikalar dışında, öğretmenler, memurların, teknik elemanların, gençliğin, ekonominin ve demokratik mücadele araçları olan dernekler, birlikler, federasyonlar için de geçerli olan bu sapmanın esas kaynağı «siyasal hedefsizlik», «siyasal örgütsüzlük» ve de işçi sınıfının siyasal mücadelesi için girme cesaretini ve iverisini gösterememektir. «Nasıl olsa geçerli bir mücadeledir», ve ya sen an zından bir mücadeledir» diyerek bu meslek ve ekonomik mücadele örgütleri için değil, bütün enerji son etapta siyasal

hedefi olmayan bir mücadele için harcandırmaktadır. Bu durum giderek belli meslek örgütleri siyaseti sokmama, «bizim siyasetimiz yok», «biz tarafsızız» demeye ve bunu da sosyalizma adına demeye kadar gitmektedir. İşçi sınıfı örgütü Kaf dağının arkasına atan ve sürekli onun umudu ile yaşayanlar kendilerini mesleki ve ekonomik örgütlerin içinde hapsedilmektedir. Siyasal mücadeleyi veremeyecekleri bu örgütlerde önce siyasal mücadele vermesi ve bu örgütleri işçi sınıfının siyasal örgütüne karşı bir alması örgüt olarak görmeye başlamakta, hatta zaman zaman «bizim onbin, ellibin, dörtüzyüzün üyemiz var, en büyük siyasal hareketten daha güçlüyüz» hesabını bile yapabilmektedirler. İşçi sınıfının siyasal mücadelesinin ve siyasal örgütünü özlemlerini bilmeyen ve işçi sınıfının siyasal mücadelesini önüne bir engel olarak çıkarıp düşünceler ve uygulamaları bilimsel sosyalizmin ilkelerine ters düşen düşünce ve uygulamalarıdır. Siyasal mücadeleyi ve siyasal örgütü yadsayan bu abartıma bazen «Biz DISK çizgisindeyiz», «Biz TMMOB çizgisindeyiz», «Biz DEV-Genç», vb. bir gençlik örgütü çizgisindeyiz» demeye kadar gitmektedir. İlk başta, sendikalar yanında, meslek odaları yanında veya gençlik örgütleri yanında ele alınan değerlendirmeler ve tavırlar biçiminde görünür bir değişim giderek esasla siyasal değerlendirmelere tavırlar biçimine dönmektedir. Siyasal örgüte karşı birer alması örgüt ve alması çizgi biçiminde somutlaşmaktadır.

Bu tesbitleri yapmak ve söylemek yeterli değildir. Ayrıca bu tesbitler yapıldığında ve söylendiğinde, hemen karşı tavır olarak «bunlar ekonomik demokratik mücadeleyi küçümserler, bölüyorlar» eleştirisi gelebilir. O nedenle, esas olarak yapılması gereken bu tesbitleri yapıp söyleyip, bu tesbitlerin meslek ve kitle örgütlerinde artık yaşamamaları için mücadele etmektir. Bu sapmaların yok olması için yapılabilecek en önemli çalışma, meslek ve kitle örgütlerini gerçek rayna oturtarak bir çalışma yapmaktır. Mesleki ve ekonomik sorunları ciddi bir biçimde ortaya çıkararak, bu sorunların çözümüne mücadele eden, bu sorunların çözümü için ciddi hedefler gösteren ve nihayet bu sorunların mücadelesinin siyasal yanını da vurgulararak mesleki ve ekonomik mücadeleyi işçi sınıfının örgütü mücadelesine uyumlu kılabilen bir çalışma ancak bilimsel sosyalistlerin yapabileceklere bir çalışmadır. Bu çalışma hem mesleki ve ekonomik mücadeleye ve onun örgütlerine önem verecek, hem de bu örgütleri işçi sınıfının siyasal mücadelesine ve siyasal örgütüne gölge düşürmesini ve ona engel olmasını önleyecektir.

partili, çark başakın en iyi muhabiri, en iyi dağıtıcısı ve en iyi okuyucusudur.

fabrikalar ve işçi sınıfı partisi

İşçi sınıfı kapitalizmin en dolaysız, en keskin sömürü ve baskısı altında bulunur. Bu nedenle işçi sınıfı kapitalizmin en uzlaşmaz, en kararlı ve tutarlı düşmanıdır. Kapitalizm karşı sosyalizm için mücadelede önder gücün, iftici, yönlendirici gücün işçi sınıfı olması herşeyden önce işçi sınıfının toplumdaki bu objektif konumundan kaynaklanır. Sosyalizm bilimsel sosyalizm işçi sınıfının eylem kalavuzu bilimsel sosyalizm, politik yönlendirici partisidir. Bilimsel sosyalizmin işçi sınıfının mücadelesinin klavuzu olabilmesi için sınıf partisi aracılığıyla gerçekleşebilir. Partinin temel amacı işçi sınıfı hareketiyle bilimsel sosyalizmi bünyesine taşıyarak, işçi sınıfının siyasal bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmekle siyasal mücadelede birliğini sağlamaktır. İşçi sınıfını, siyasal iktidarı burjuvaziden devralarak yeni toplumu kurmaya ve yönetmeye hazırlamaktır.

Partinin başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi kitlelerin siyasal mücadelesinin önderi olabilmesinin ilk ve temel koşulu işçi sınıfı içinde örgütlenmesi, kök salmasıdır. Kitlelerin içinde olmadan kitlelerin öncüsü olmak işçi sınıfı içinde örgütlenmeden ve bu sınıfın öncü unsurlarını saflarına kazandıran işçi sınıfının partisi olmak olamazdır.

İşçi sınıfını sosyalizm mücadelesine kazandıran yolu fabrikalardan geçer. Balıkçı için deniz ne kadar gerekli ise işçi sınıfı partisi için fabrikalar da o derece önemlidir. Fabrikalar her şeyden önce çok sayıda işçinin bir arada toplandığı yerlerdir. Bu nedenle işçilerle en kolay ve yakın ilişki fabrikalarda kurulabilir. İşçilerin en geniş

kesimlerinin yoğunlaştığı fabrikalardan işçi sınıfının öncüsü etkin ve güçlü olmak zorun dır. İşçi sınıfı partisi fabrikalardan yapacağı siyasal çalışmalarla sınıf bilincine sahip sanayi işçileri partiyi kazanmak, fabrika işçileri arasında partinin saygınlığını arttırmak durumundadır. İşçi sınıfı partisinin sanayi işçileri üzerindeki etkisini arttırmaması, bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinde en geniş işçi yığınlarının sempatisi ve desteğini kazanmanın başlıca yolu fabrikalardan örgütlenmektir. «Fabrikalar işçi sınıfı partisinin kaleleri olmalıdır» sözünün altında yatan gerçek budur.

Çok sayıda işçinin birarada bulunmamasının yanı sıra fabrikalar proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin alanlarıdır. Fabrikalarda emek-sermaye çıkarları her gün her an çatışma içindedir. Fabrikalarda işçiler giderek artan, gün geçtikçe daha katlanılmaz duruma gelen kapitalist baskı ve sömürünün sonuçlarını, yaşayarak, kendi deneyleriyle açık ve somut olarak görürler. Sömürüye karşı çıkarlar. Durumlarını korumak, yeni ve daha iler haklar elde etmek için mücadeleye girerler. Yeni mücadele yöntemleri düşünürler. Ancak «deniz içindedirler denizi bilmezler» sözünde olduğu gibi işçiler kapitalist sömürünün gerçek nedenlerini ve kurtuluş yolunu kendiliklerinden bulamazlar. Fabrikaların sıcak ve yoğun sınıf mücadelesine sahne olması bilimsel sosyalistlerin fabrikalardaki bu mücadeleden kendine ve ölüme yer alıp sömürüye karşı kendiliğinden baş kaldırı ve direnmeleri işçi sınıfının nihai kurtuluş mücadelesi için birleştirilmeleri gerekir ki lar.

Fabrikalarda çok sayıda işçinin bir ara-

da bulunduğ ve fabrikaların işçileri kapitalistler arasındaki mücadeleye sahne oldukları belirtilir. Ancak besyüz kişilik bir fabrikadaki topluluk bu besyüz kişinin basit bir toplama değildir. Söz konusu işçilerin oluşturacağı birlik basit bir toplanmadan öte bir şeydir. Ayrıca işçiler patrona karşı tek tek mücadele edemeyeceklerini çabucak anlarlar.

Fabrikalar işçilerin ortak eylem ve birlikte mücadele alanlarıdır. Emekle sermaye arasındaki günlük çatışma işçileri kapitalistler karşısında ortak eylemlere yönlendirir. Kapitalistler karşısında işçiler arasında kendiliğinden varolan çabı birliği (örneğin fabrikadaki işçilerin ücret zammı ya da daha kısa çalışma süresi talebi) bu ortak eylemlerin maddi temelini oluşturur. Lenin bir fabrikadaki işçilerin sömürüye karşı girişimleri ortak eylemleri işçi sınıfının birliğini sağlanmasında yitimsiz ilk adıma örnektir. Bu tür ortak eylemlerin, bütün sömürülenlerin bütün sömürücülerle karşı karşıya birliğini çektiği olduğunu belirtir. İşçi sınıfının kendiliğinden (spontane) eylemlerini ve varolan çabı birliğini birleştiren ve iradi politik eylem birliğine dönüştürerek güç işçi sınıfının politik önderi olan partisidir.

Bütün bunlardan başka fabrikalarda örgütlenerek yeni işçi üyeler kazanmak işçi emekçi yığınların sınıf partisini geliştirirken partinin sınıf özünü ve niteliğini yaratmanın, koruyup geliştirilmesini temel görevi ve potansiyelidir. Bu nedenle işçi sınıfı partilerinin üye bileşiminde sanayi işçilerinin oranını yükseltmek başlıca amaçlardan biridir.

Öte yandan işçi sınıfının ekonomik demokrasit mücadelesini sınıf sendikacılığı ile keleri temelinde geliştirmek ve bu ilkelere sendikal harekete sığınmamak da yine işçi sınıfı partisinin fabrikalardaki örgütlenmesi ve etkinliği düzeyini yükseltmekle mümkündür. Daha açık söyleyecek olursak fabrikalarda geniş ve etkin bir çalışma ekibiyle parti kurmanın sendikal mücadeleyi etkilemeye ve sendikal mücadeleyi sosyalizm mücadelesi ile bütünleştirmeye mümkün değildir. Türk-İş'in içinde bulunduğu sınıf uzlaşmacı tavır ve DİSK'in bugün getirildiği yer düşünülerek olursa fabrika çalışma ekibinin bu konudaki önemi daha iyi anlaşılır.

Sonuç olarak fabrikalar kapitalizmin can damarları, işçiler de bu damarların kanıdır. İşçi sınıfına sosyalizm aşısı fabrikalardan yapılır. Gerçekten fabrikalardaki parti çalışması bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinin başarısında belirleyici bir rol sahiptir. Çünkü partinin işçi sınıfının partisi olma niteliğini geliştirmesi ve kitlelere önderlik işlevini yerine getirebilmesi fabrikalardaki gücü ve etkinliğine bağlıdır.

FABRİKALARDA PARTİ ÇALIŞMASI

Bu bölümde başlamadan önce bir noktayı belirtmek gerekiyor. Fabrikalardaki parti çalışması konusunda burada söylenecek bazı genel doğrular ve temel ilkelere olacak. Oysa her işyerinde ve belirli bir andaki özel koşullar (örneğin fabrikanın bulunduğu kent, hasta-şemt, işkolu, çalışan işçilerin

niteliği, bağlı oldukları sendika v.b.) çoğu zaman belirleyici bir rol oynar. Partili işçilerin gerekirken burada uygulamaları yapmaları kelimesine uyumak yerine bu genel doğruları kendi işyerlerinde o andaki özel koşullarda yaratıcı bir biçimde uygulamaktır. Başka bir deyişle amaç bu genel ilkeleri ezberlemek değil bunları özümseyip fabrikalardaki çalışmalarında karşılaştıkları sorunlara hayata geçirmek için çaba harcamak olmalıdır.

Parti üyesi işçiler fabrikalardaki işçilerin günlük çıkar ve taleplerini her zaman birer başlangıç noktası olarak alır. İşçilerin sendikalaşması, sendika geliştirme, işverenin baskı ve zorbalıklarına karşı koyma toplu sözleşme, grev gibi güdümler çıkar ve talepleri için verdikleri mücadelede en önde ve etkin bir biçimde yer alırlar. Bu mücadelenin başarıya ulaşması için bütün güçleri ile çalışırlar. Böylece bu mücadelede en iyi ve en fedakârca partillerinin yürütücüsü kantarlar. Partillerinin o fabrikadaki bütün işçilerin çıkarlarını yılmaz savunucusu ve savasçısı olduklarını pratikte gösterirler. «Parti üyesi üstesinden gelebileceği görevlere fedakârca gönüllü olan ve bu görevleri en büyük başarı ile yerine getiren grev gözçüsüdür, öncü işçidir, sendika temsilcisidir» parti üyeleri fedakârca ve yorulmaz bilmez günlük çalışmalarında fabrikalardaki işçilerin güvenini, sevgisini ve saygısını kazanmak için çaba harcarlar.

Ancak burada sık sık düşünülmesi gereken bir yanlış üzerinde durmak gerekiyor. Partili işçi fabrikada doğru yanlış demeden her tür eyleme katılmak, öncülüğü yapmak durumunda değildir. Bilimsel sosyalistler mücadelede «nerede hareket orada hareket» düşüncesine her zaman her yerde karşı çıkarlar. Partilleri söylem her şeydir» mantığına göre hareket etmezler. Fabrikadaki işçilerin bilinç eksiklikleri ve denysizlikleri nedeniyle, patronun tezgâhladığı oyunlar ya da hoş-maocu pasiflik, aklın kırılmaları sonucunda girişilecekleri umutsuz, moderaci eylemleri önlemeye çalışırlar. Düşünülmesi gereken budur ki emekçi, ters ve olumsuz sonuçlar doğuracak işçilere yerlerine zarar getirecek, patrona kök verecek eylemleri engellemek için uğraşırlar. Ama bunu yaparken bilgice davranırlar. Uka-

laca tavırlardan kaçınarak, oyun bozan ya da bozguna durumuna düşmekten sakınmak gerekir. Aksi takdirde partili işçi fabrikadaki diğer işçilerden kopar, bir başına kalır ve işçilerin düşmanlığı kazanır.

«Partili işçilerin... mücadelede başarılı olmalarında fedakârlık ve kararlılıkları kadar, gerçekçilik ve esnekliklerinin de büyük payı vardır.» «Ve fabrika çalışmalarını her zaman ve öncelikle uzun vadeli açıdan değerlendirir».

Özetlenecek olursa bu konuda en önemli sorun bu günlük talep ve çıkarlarını ve bu uğurda verilecek mücadelenin dinamizmi doğru belirlemek, incelemek ve kavramaktır. Çünkü partili işçilerin «mücadeledeki görev ve sorumlulukları değişik koşullarda değişik biçimler alır.» Parti üyesi işçiler fabrikadaki somut durumu doğru bir biçimde değerlendirmeli, değişen koşulları göz önüne almalı, her zaman en doğru mücadeleyi yönetimi bulmak için çaba göstermelidir. Başka bir deyişle «neyin yapılması gerektiğini bilmek yeterli değildir; neyin nasıl yapılacağını bilmek gerekir». Ayrıca işçilerin güvenini kazanmak sevilen sayılan bir öncü işçi olmak «gerçekleştirilmesi olanaksız vadelerde bulunarak, keskin ve hızlı laflar ederek, herşeye muhalefet ederek kolay yoldan sağlanamaz».

Öte yandan partillerinin işçilerin günlük çıkar ve talepleri için mücadele etmesi ve bu yolla fabrikadaki işçilerin güvenini kazanması yeterli değildir. Daha doğrusu böyle bir çalışma ile yetinmek eskik ve yanlış olur. Partili işçiler bir yandan fabrikadaki işçilerin günlük çıkar ve talepleri için bir mücadele sürdürürken aynı zamanda bu günlük çıkar ve talepleri işçi sınıfının genel ve nihai çıkarlarıyla ve bu uğurda verilen sosyalizm mücadelesine bağlamayı başarmalıdır. Başka bir deyişle fabrikalarda çalışan parti üyelerinin işçilerin günlük sorunlarını bilmeleri, işçilerin günlük somut çıkar ve talepleri için fedakârca çalışmalar yeterli değildir. Parti üyeleri aynı zamanda bu günlük sorunlarla ülkemizdeki ve dünyadaki genel sorunlar arasındaki ilişkiyi nasıl açıklayacaklarını da bilmeli, bu günlük mücadelede bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi ile bağdaştırmaya çalışmalıdır. Böylece kişiliğini en iyi, inancı ve saygıyı partimize güvene inanca ve saygıya dönüştürmelidir.

Bu söylenenler bir örnekle daha da açıklanabilir. Birçok fabrikada yapılan temsilcilik seçimlerinde CHP'li adaylar olmasın rağmen fabrikadaki CHP'li işçilerin büyük bir bölümü parti üyesi arkadaşlarına o veremekte ve parti üyesi işçileri temsilci seçmektedir. Ancak sıra genel seçimlere ya da mahalli seçimlere gelince bu işçilerin oranını CHP'ye vermektedir. Bu konu üzerinde önemle durmak gerekir. Bu durumda bir partillerinin eksikliği nedir? Eğer bir fabrikada işçiler partili arkadaşlarıyla temsilci seçiyorlarsa bu durum, iş yapabilmeye oldukları için, işçilerin çıkarlarını işverene karşı koruyabilecekleri için partillere olan güveni gösterir. Buna saygı ve övünçle karşılama gerekir. Ama öte yandan görülmektedir ki bu tür işçiler üzerinde partiller olarak ideolojik ve siyasal etkimizi kuramıyoruz. Başka bir de-

yişle kişisel güveni ve inancı siyasal çizime güvene ve inanca dönüştürmüyoruz. İşçilerin dikkatlerini onların çıkarlarına yakından ve sıkı sıkıya bağlı sosyal, ekonomik ve politik sorunlara çekemiyoruz.

Bu konuda Genel Başkanımız Birinci El Temsilcileri toplantısında sunular belirtmiştir: «...fabrikadaki işçilerin içine nüfuz edip kazanmak konusunda da genel olarak somut problemlerinden, somut isteklerinden başlamak şarttır. Bunu yapmadığımız sürece katıyen ilişki kuramayız ve onları kendi davamıza kazanamayız. Şimdi somut güncel ihtiyaçları ve sorunlar üzerinde bu kadar durdukdan, bunlarla meşgul olmamız gerektiğini belirttikten sonra, bir uyarıda bulunmamızımızuma da duymuyoruz. Somut problemlerden ve özelemlerden başlamak, somut güncel sorunların çözümüne öneriler, sosyalist açıdan geçerli öneriler getirmek partinin başta gelen ilk görevidir ama, ne parti ne de partiller kitlelerin içinde bulun dukları durumla, içinde buldukları durumla karşılaştıkları sorunlarla ve ilerli sürdüğü özelemlerle yetinmek durumunda değildir. Eğer bununla yetinirse, o zaman parti ve onu temsil eden parti kadroları ve üyeleri işçi ve emekçi sınıfa öncüllük etmeyecek çıkarlar, işçi ve emekçi kitlelerin mevcut durumuyla uyumlaşmaz. İşçilerin peşinden gider duruşu düşer. Halbuki partinin görevi ve partillerinin görevi işçi sınıfını ve emekçi kitleleri daha iyi bilinç düzeyine doğru, sosyalist bilince doğru götürmektedir ve bu kitleleri nihayet sosyalist düzeni kurmak istesine getirmek ve kurabileceği yeteneğe olanak verir demektir. Bunun için de meshur bir formül vardır, denmiştir ki literatürde, işçi sınıfı partileri için asıl mesele, belli bir anda kitlelerin özelemlerini, isteklerini, sorunlarını ne olduğunu tesbit etmekten ziyade, işçi sınıfının ve kitlelerin yeni istemesi gerektiğini tesbit etmektir. Çünkü kitlelerin bilinç düzeyi düşük olduğu zaman, çıkar yok olmayan istekleri ile sınırlar. Vevahut çok kısa vadeli istekler ile sınırlar. Mesela esas sömürü mekanizmasını görmediği için, sömürüye temelden karşı çıkmazlar, artık diğer kendilerinin gashedimesine karşı çıkmazlar da, sadece ücretlerini birkaç lira arttırılmaya talebeye yetinirler. Elbetkiki yaşanan şartlarda ücretlerin kabul olduğu kadar artması önemlidir ve bunun için işçi partileri çalışır elbette. Ama işçi partisinin vazifesi esas sömürü mekanizmasını işçilere anlatıp, bu 35 lira ek ücret meselesi değildir, burada temelinden hakları olan bir durum vardır, bunun ortadan kalkması lazımdır ve sen bunu ortadan kaldıracıdır. Bu bilinci vermek lazımdır. Yani sadece o anda istediğini veremeye yetinmeyip, neyi istemesi lazım geldiğini ve neyi isteyerek elde edebileceğini ona öğretmek lazımdır. Binaaleyh somut meselelere, güncel meselelere uğraşmak lazımdır, şarttır, kaçılmaz şarttır derken bütün kitlelerin mevcut durumuna pasif bir uyuma, kitlelerin peşinden gitme anlamına almamalıyız ama ebbetkiki istenilen düzeyde kitlelere böyle bilimsel sosyalizm üzerinde nutuklar çekerek, vaaz verir gibi, akil öğreterek gelmez, kitlelerin işçileri girip, onlara güncel somut ilişkiler kurup, onunla ilgili ve örgüt esasıyla evrelerden geçirecek adim

adım gelmeleri lazım gelen düzeye getirmekle olur.»

POLİTİK ÇALIŞMADA BAŞARI FABRİKANIN VE İŞÇİLERİN DURUMUNU BİLMİYER GEREKTİRİR

Ancak bu söylenenleri yapmak kolay bir iş değildir. Bu nedenle Partili işçiler bu konu üzerinde önemle durmak, neler yapabileceklerini düşünmek zorundadırlar.

İlk önce, Partili işçilerin fabrikada çalışan işçilerin ruh durumunu, eğilimlerini ve özemlerini dikkatle incelemeli ve ölçmeleri gerekir. Fabrikadaki işçilerin nelere ilgi gösterdiklerini, neler düşündüklerini öğrenmeye çalışmalıdır. Bir cümle ile şöylececek olursak «sorunları çözümlerken (fabrikada) varolan yapının hesabına katılması gerektiğini gözden kaçırmamak» gerekir. Bu gerekler gözönüne alınmadan girişilen çalışmalar etkisiz kalır, sonuç vermez. Öyle ki fabrikadaki işçileri tek tek ve tüm olarak tanımadan «bahklama» girişilecek parti çalışması yarar yerine zarar bile getirebilir. En azından partili işçilerin fabrikadaki işçilerden tecrit olmasına yol açar.

Fabrikadaki işçilere anlaşılması güç «kıtabi» cümleleri, soyut sloganları papağan gibi sürekli tekrarlayarak yayılmak yanlıştır. Bu yolla onlara siyasal görüşlerini kabul ettirmemiz mümkün değildir. Önemli olan işçileri etkili, gerçekçi kamlar ve tartışmalarla ikna etmektir. Onları ancak bu yolla siyasal mücadelenin gerekliliğine inandırabiliriz. İşçilere soyut formüller, ezberlenmiş cümleler yerine somut, açık ve anlaşılabilir cümleler bir dille konuşulmalıdır. Ayrıca düşüncelerini, karşınızdaki işçiye hiç söz vermeden ardı ardına sıralayarak sıkıcı ve uzun konuşmalar yapmaktan kaçınılmalıdır. Tam tersine öncelikle karşınızdaki işçinin «Kafasını kurcalayan» asıl sorunun ve konularını neler olduğunu öğrenmeye, şartlanmalarını, önyargılarını anlamaya çalışmalıdır. Tartıştığınız konuda onun düşünce inanışlarını, yanlışları endişeleri ve kararsızlıklarını nelerdir? Bunları öğrenmeli ve bunlar üzerinde durmalıdır. Tartışmalarında ancak böylece etkili, inandırıcı ve ikna edici olabiliriz. (Bu söylenenlerden çıkan bir sonuç da şudur: Tartışmalarımız, konuşmalarımız farklı işçi kesimleri için başka başka olmalıdır.) Örneğin fabrikada birlikte çalışmış olan bir işçiyi sömürüyü anlatmak için —özellikle bu kişi bu konuda daha önce hiç bir şey okumamışsa— doğrudan arık değer teorisini anlatmak yerine daha doğrusu bundan önce isyerimizdeki somut örneklerden kalkarak konuşuya girmek daha geçerli bir yöntemdir. İşçilerin kapitalist toplum içindeki durumlarını anlatmak için de aynı yöntemi kullanmalıyız. İyi kötü ev sahibi olmuş bir işçiyi ev kiralarının yüksektiğinden söz etmek pek etkili olmaz. Tek düşüncesi çocuklarını okutmak olan bir işçiyi konuşurken söze burjuva eğitim sisteminin öğrencilerin beynini yıkadığını belirtmek başlamak yerine kapitalist düzende işçi emekçi çocuklarını eğitime fırsat eşitliği tanımadığını anlatmak daha doğru olur. Daha fazla para kazanmak için fazla mesai yapan bir işçiyi her şeyden önce fazla mesai ücretinin

hemen işlerinin vergiye götürüldüğünü söylemek gerekir.

Fabrikalardaki parti çalışmasında işçilerle yakın kişisel bağlar kurmak da son derece önemlidir. Aslında bir işçinin toplumsal gerçekleri anlamasına, sınıf bilinci kazanmasına yardımcı olacak ilk kişi onun yanı sıra çalışan partili işçilerdir. Bu nedenle her parti üyesi işçi öncelikle bir ya da birkaç işçi ile sıcak, yakın ve dostça ilişkiler kurmalıdır. (Özellikle partiyeye kazanmamış yararlı işçilerle, gelişmeye açık genç işçilerle ve işe yeni girmiş olan işçilerle) Yakın arkadaşlık kurulan bu işçilerle zaman zaman günlük politik olaylar v.b. tartışılır. Böylece kurulan dostluk ve arkadaşlık ilişkileri laçkalığı, ahbab çavuş ilişkilerine dönüştürmeye dikkat gösterilerek, bu günlük bağlar işçilerin politik bilinçlenmelerinde yolunda değerlendirilir. Kişisel dostluk ve yardımlaşma ile kazanılan güven partiyeye güvene dönüşür. Her arında da parti ideolojisinin ve politikasının kabulü gelir.

Genel Başkanımızın deyişleyle: «... diğer insanlarla ilişkilerimizde mutlak surette onlara karşı açık olmak, onların problemlerini, özemlerini, istekleriyle ilgilenmek gerekir. İnsanları ancak onları rahatsız eden sorunlarla ilgilenerek, veya onların içinde yaşadıkları özemlere karşı ilgi göstererek, bu açıdan onlara yaklaşım münaşeret kurarak kazanabiliriz. Bu teması kuramıyorsanız, bu köprüyü kuramıyorsanız, dediğimiz gibi sosyalizm konusunda nutuklar çekmek, arık değeri anlatmaya çalışmak veya örgütlenmenin yararından bahsetmek hiç bir netice vermez. Binaenaleyh gerek kişisel temaslarımızda üye kazanmak için, en azından sempati kazanmak için yapacağımız temaslarda mutlak surette karşınızdakinin durumu nedir, problemleri nedir, özemleri, emelleri nedir, bunu anlayıp buradan bir yaklaşım yapmak lazımdır ve yapılabilir.»

İşte burada partili işçinin kişiliği son derece önem kazanmaktadır. Daha doğrusu, partili işçi örnek işçi, örnek insan (işçi ahlakına sahip) dürüst, namuslu, çalışkan, yardımsever, alçak gönüllü) olmak zorundadır. Çünkü fabrikadaki işçilerin özellikle partimizin niteliğini ve politikasını yakından bil-

meyen işçilerin gözünde parti demek onun yanı sıra basındaki parti üyesi işçi demektir. İşçileri partimizi isyerindeki parti üyesi işçi arkadaşlarına bakarak değerlendirir.

Bu konuda Genel Başkan Behice Boran'ın Birinci İl Temsilciler Toplantısı Kapasını konuşmasını hatırlamakta yarar var: «Etrafımızda parti görüşlerini, partinin de yansıdığı bilimsel sosyalist görüşleri yaymaya çalınır, propaganda ederken, unutmayalım ki birinci propaganda aracımız kendi kişiliğimizdir. Eğer kendi kişiliğinizi etrafa güven ve inanç vermiyorsanız saygınlık telkin etmiyorsanız, itimat doğurmuyorsanız, istediğimiz kadar en güzel, en doğru kuramsal sosyalizm önerilerinde bulunalım bunların hiç bir etkisi olmaz. Önce biz işçi sınıfı partili olarak gevremizde itimat edilir adam, sözünün eri adam, içkiyi içmeyen adam, sözünün eri adam, yiğit, cesurdu, cömerttir, fedakardır, başkalarına yardım eder yolları bil izlenim yaratmak mecburiyetindeyiz. Yoksa yahu o bir böyle söyler bir şöyle söyler, ne oldu bu belirtsiz.

çok cimridir, hiç fedakârlık etmez gibi diyorlarsa bizim hakkımızda, yapacağımız sosyalist propagandanın yararı olmasın şöyle dursun; belki çok zararı olur, «ha o mu Türkiye İşçi Partili, bırak canım onun girdiği partiden hayır nu gelirs bile derler, «her bir işçi olarak olumlu etki yapmıyoruz etrafımızda, tam tersi bir sonuç dahi meydana gelebilir.»

Genellikle düşünülenlerin tersine, partili işçi fabrikadaki işçide disiplinli ve çalışkan olmalıdır. Fabrikalara sızsın küçük burjuva ve öğrenci kökenli maocular, gösterişli iş bunların etkisinde kalan genç, bilimsiz işçiler «devrimcilik» adına iş disiplini uymazlar ve çalışmaktan kayıttarılar. Oysa çalışmadan kayıttarılar sömürüyü karşı çıkılmaz. Ayrica çoğu durumlarla bizim yapacağımız işler başka işçilerin sırtına yüklenir. Bu durum söz konusu işçi ya da işçiler tarafından hoş karşılanmaz. Üstelik isyerinin eline-köz vermiş oluruz.

Fabrikalarda parti çalışmasında dikkat edeceğimiz bir başka önemli nokta çıkartmak açığa çıkmamak, desifre ya da afişe olmamaktır. Her durumda ve her yerde parti üyesi olduğumuzu gerekli gereksiz demeden

açıklamamalıyız. Bu açığa çıkma bazı fabrikalarda özellikle isyerin ve siyasal hasımlarımız için iyi bir koz olabilir. Bazı durumlarda da işçilerin şartlarına ve önyargılarına kırmamız güçleştirir. Hemen belirtmek gerekir ki bu söylenenlerden parti üyesi olduğumuzu gizlememiz gerektiği sonucuna varılmamalıdır. Ancak bazı özel durumlarda parti adamı vermeden de siyasal görüşlerimizi açıklayabiliriz. Bazı özel durumlarda ise önce kişiliğimize olan güven ve sevgiyi sağladıkta sonra siyasal kişiliğimizi açıklamamız daha doğru olabilir. Sonuç olarak bu konuda kesin bir kural yoktur. Özel durumlarda doğru doğru ve geçerli yolu seçmesini bilmeliyiz.

Bu anlatılanların ardından hemen şu gerçeği belirtmemiz gerekir. Fabrikadaki günlük çıkarlar ve talepler uğruna verilen mücadeleyi siyasal düşünce ayırımı yapmaksızın bütün işçilerle ortaklaşa yürütürken bağımsız parti çalışmasını ihmal etmemelidir. Başka bir deyişle Fabrika Çalışma Ekipleri ve partili işçiler isyerinde işçilerin çıkar ve mücadelesi ile ilgili sorunların çözümüne mutlak katılmama aynı zamanda parti politikasını ve görüşlerini yaymaya, parti yayımlarına yeni okuyucular kazanmaya ve yeni üyeler kazanmaya çalışmalıdır. Lenin fabrikalarda çalışan bilimsel sosyalistlerin «her durumda ve her çevrede, bu çevreyi parti ruhu ile etkilemek çevrelerinin kendilerini yutmasını önlemek için parti politikasını her türlü koşullar altında uygulamalarının» gerekli olduğunu belirtmiştir. Tek cümle ile özetleyecek olursak ekonomik ve siyasal mücadelenin bütünlüğünü kişisel pratiğimizde hayata geçirmeliyiz.

Parti üyelerinin fabrikalarda bilimsel sosyalist ideolojiiyi yaymak ve işçilerin anti-komünist şartlanmalarını kırmak için izleyecekleri bir yol daha vardır: Sosyalistlerin başını çektiği sınıf mücadelesini dünya çapında yürütülen sınıf mücadelesi ile bağdaştırmak ve sosyalist sistemin başarılarını açıklamak. Fabrikadaki işçilere emekle sermayenin, sosyalizme emperyalizmin her alanda karşılıklı mücadelesi içinde bulunduğuna göstermek gerekir. Aynı şekilde sosyalizmin tarihsel inisiyatif ele geçirdiğini, dünyamız sosyalizme gittiğini, sosyalizmin bütün dünyadaki işçilere günlük mücadelelerinde de güç verdiğini belirtmeliyiz. Sosyalist ülkelerde pahalılık, işsizlik, yoksulluk gibi sorunların olmadığını bu ülkelerde işçilerin sahip olduğu geniş hakları açıklamalıyız.

SOSYALİST OLMAYAN İŞÇİLER BİZİM SINIF KARDEŞLERİMİZDİR

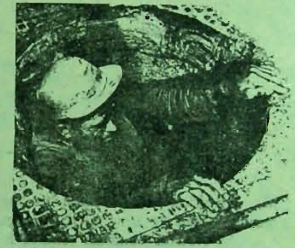
Bu bölümde son olarak fabrikalarda CHP'li işçilerle olan ilişkilerimiz üzerinde duracağız. Fabrikada her türlü siyasal görüşte sahip işçilerle günlük çıkarlar için ortaklaşa mücadele edilir. Ama CHP'li işçilerle karşıt olduğumuz tavırda özellikle dikkatli olmalıyız. Çünkü fabrikadaki CHP'li işçilerin büyük bir bölümünün ödem ve talepleri —özellikle CHP'nin bugün geldiği konum gözönüne alınacak olursa— CHP'den daha ilerde ve soldadır. Bundan başka faşizmle karşı mücadele de CHP'yi partimizle ve

tüm ilerici, demokrat ve sosyalistlerle iş ve güç birliğine zorlamamızın asıl yanı onun tabanındaki işçileri bu iş ve güç birliğine inandırmaktır.

Fabrikamızda CHP'li işçilerle olan ilişkilerimizde izleyeceğimiz yolu şöyle özetleyebiliriz. Onlara sürekli kendi sloganlarını tekrarlamak, ya da «CHP işçi sınıfının partisi değildir», «Umud Ecevit'de değildir» gibi bilinen gerçekleri tekrarlamak yeterli değildir. Bunların ötesinde günlük olaylardan kalkarak, somut gerçekleri anlatma, «sabrıyla» ikna etme, inandırma yöntemini uygulamalıyız. Bu tartışmalarımızda özellikle çok bilmiş, alaycı, hor gören, gönül kırıcı tavır takınmamalıyız. CHP'li işçilerin olası tutumla başgözetmelerini önlemek için başgözetmelerine rağmen biz ısrarla ve sabırla somut açığa örneklerle dostça açıklamalarda bulunmalıyız.

SOSYALİZMİ YARATICI BİR ŞEKİLDE KAVRAMALI, GEREKLİ BİLGİLERİ EDİNMEYİZ

Fabrikalarda çalışan işçilerin özel ideolojik ve politik eğitime ihtiyaçları vardır. Parti üyesi işçilerin her şeyden önce bilim-

sel sosyalist teori ile donatılması gerekir. Çünkü bilimsel sosyalizm bu konuda da bir önem klavuzudur. Ayrıca fabrikada çalışan işçilere sosyalizmi anlatmak için önce bu konuda bizim yeterli bilgiye sahip olmamız gerekir. Son olarak, bir yandan işverenlerin ve burjuvazinin manevralarını, aldatmacalarını, öte yandan işçilerin ve maocuların bozguncu-lukları işçilerin mücadeleden soğutmalarına, sınıf mücadelesinin önemi teorik ve pratik konularında kafalarına karışmasına yol açmaktadır. Bütün bunların önlenmesi fabrikada çalışan parti üyelerinin bilimsel sosyalizmi derinlemesine kavramasını gerekli kılmaktadır.

Bunlardan başka fabrika çalışma ekiple- rinde işçi üyelerle işçi olmayan ekip üyelerinin deneylerini birleştirmek gerekir.

Son olarak, fabrikada günlük çıkar ve talep mücadelesinde etkili olabilmek için iş hukuku, vergi, sigorta, sendikacılık konularında da bilgi sahibi olmak son derece yararlıdır.

Parti Yayımları

1. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ PROGRAM VE TUZUĞU (4. basım)	10.00 TL
2. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ TUZUĞU	2.50 TL
3. DEMOKRASİ BİLDİRGESİ (3. basım)	3.00 TL
4. GÜNCEL GÖREV (Tükendi)	1.00 TL
5. YOLUMUZ AÇIK OLSUN (Tükendi)	4.00 TL
6. HER NE PAHASINA BİRLİK DEĞİL	2.50 TL
7. 12 EKİM 1975 SEÇİMLERİNDE TAVRIMIZ (Tükendi)	1.00 TL
8. SELAM TÜRKİYE'NİN AYDINLIK GELECEĞİNE (Tükendi)	5.00 TL
9. MC DÜŞÜRÜLMELİDİR	6.00 TL
10. İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI DAYANIŞMASI VE 1 MAYIS	2.50 TL
11. PARTİMİZ GÖREV BAŞINDADIR	5.00 TL
12. YAŞANM İŞİ VE TÜRKİYE HALKLARININ KARDEŞÇE DAYANIŞMASI	3.00 TL
13. BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM İÇİN İLERİ	
14. SAYILARLA TÜRKİYE	7.50 TL
15. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ 1. BÜYÜK KONGRE TUTANAĞI	35.00 TL
16. ÖRGÜTLÜ, BİRLEŞİK GÜÇ YENİLMEZ (Tükendi)	3.00 TL
17. YEREL YÖNETİMLER DEMOKRATİKLEŞTİRİLMELİDİR	5.00 TL
18. ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN NATO'YA HAYIR	15.00 TL

Ödemeli İsteme Adresi:
Türkiye İşçi Partisi
Basın Bürosu
Piyerloti Cad. 21/3
Çemberlitaş/İst.

NÖTRON BOMBASI KONUSU TÜRKİYE'Yİ ÖZELLİKLE İLGİLENDİRİR. ABD YETKİLERİ NÖTRON BOMBASININ AVRUPA'DA, NATO ÜLKELERİNDE YERLEŞTİRİLMEK VE KULLANILMAK ÜZERE DÜŞÜNÜLÜP HAZIRLANDIĞINI AÇIKÇA BELİRTİLMİŞLERDİR.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ YENİ STOC-HOLM ÇAĞRISINI DESTEKLER: SİLAHLANMA YARIŞINA SON VERİLMELİDİR. GENEL VE TAM BİR SİLAHSIZLANMA GERÇEKLEŞTİRİLMELİDİR. HER TÜRLÜ KİTLESEL İMHA SİLAHLARI YASAKLANMALIDIR.

NÖTRON BOMBASI NÜKLEER SİLAHLANMANIN EN TEHLİKELİ ÜRÜNÜDÜR

Nötron bombası nükleer silahlar alanındaki gelişmelerin belki de en tehlikelidir, çünkü bu silah «mâsum bir kisve» içinde —temiz olmak iddiasıyla— ileri sürülüp sınırlı, mevzii savaşlarda kullanılabileceği propaganda edilmekte, bu görüş kabul ettirilmek ve yayılmak istenmektedir. İnsanları kitle halinde imha etmeyi, büyük acılar çektirerek öldürmeyi hedef alan hiç bir silah «temiz» olmaz. Yaşamak ve barış içinde yaşamak en başta gelen temel insan hakkıdır. Sınırlı, mevzii nükleer savaş olabileceği iddia ve propagandası ise savaş kışkırtıcılığından, topyekün nükleer savaşa yolu açık tutabilme girişiminden başka bir şey değildir. Her hangi türden olursa olsun nükleer silahların kullanıldığı mevzii bir savaş bir kere başlatıldı mı onun giderek topyekün nükleer savaşa dönmesi önlenemez.

Nötron bombasını üretme ve kullanma isteği silahlanma yarışını hızlandırmaktır. İnsanların büyük, ezici çoğunluğunun isteği genel ve tam silahsızlanmaya dayalı sağlam ve sürekliliği barış iken, nükleer silahlanmayı hızlandırmak dünya barışına yöneltmiş bir tehdittir, insanlığa karşı bir suçtur. Nötron bombası Helsinki Nihai Belgesinin ruhuna ve lafzına da aykırıdır, detantı tehlikeye sokmaktadır. Barış içinde birarada yaşa-

Nötron bombası nükleer silahlar alanındaki gelişmelerin belki de en tehlikelidir, çünkü bu silah «mâsum bir kisve» içinde —temiz olmak iddiasıyla— ileri sürülüp, sınırlı, mevzii savaşlarda kullanılabileceği propaganda edilmekte, bu görüş kabul ettirilmek ve yayılmak istenmektedir...

ma ve ilişkilerde yumuşama bir karşılıkla güven ve işbirliği ortamı gerektirir. Nötron bombası tehdidi ise güvensizlik, kuşku ve kaygılar yaratarak havayı bozmakta, ilişkileri germektedir. ABD'nin nötron bombasını geliştirmesinin altında, askeri üstünlüğü elde edip dünya politikasında hegemonya kurmak isteği yatmaktadır. Bu da, açıktır ki, detant ile bağdaşmaz bir tutumdur.

Nötron bombası konusu Türkiye'yi özellikle ilgilendirir, ABD yetkilileri nötron bombasının Avrupa'da, NATO ülkelerinde yerleştirilmek ve kullanılmak üzere düşünüldüğü hazırlanmış açıkça belirtmişlerdir. Türkiye NATO içindedir, toprakları üzerinde NATO ve ABD üs ve tesisleri vardır. Bunun için Türkiye doğrudan nötron bomba-

sı tehdidi altındadır. Türkiye'nin barışsever halkı ve Türkiye İşçi Partisi yurt toprakları üzerindeki yabancı üs ve tesislere olduğu kadar nötron bombasına ve tüm nükleer silahlanmaya da karşıdır.

Türkiye İşçi Partisi Yeni Stokholm Çağrısını destekler: Silahlanma yarışına son verilmelidir. Genel ve tam bir silahsızlanma gerçekleştirilmelidir. Her türlü kitlesel imha silahları yasaklanmalıdır. Birleşmiş Milletlerin girişimiyle bir Dünya Silahsızlanma Konferansı bir an önce toplanmalıdır.

Dünyanın barış güçleri emperyalistlerin savaş kışkırtıcılığının ve silahlanmayı hızlandırma girişimlerinin üstesinden gelebilecek yetenektedir. Sosyalist dünya sistemi, dünya işçi sınıfı hareketi ve onurlu ve özgür bir yaşam için ulusal mücadele veren yoksul ülkeler halkları emperyalizmin kışkırtmalarını ve oyunlarını boşa çıkaracaklardır. Barış için mücadele gittikçe daha genişliyor ve örgütleniyor. Barıştan yana tüm bu güçler barış savaşını kazanacaklardır.

Nötron bombasına karşı gelişen tepkiler karşısında ABD Başkanı Carter'in bombanın imalini durdurmak zorunda kalışı dünya barış güçlerinin zaferidir.